

Universitatea

VINERI, 23 OCTOMBRIE 2020, ORA 21:00

LIGA I, ETAPA VIII

STADIONUL „ION OBLEMENCO”, CRAIOVA

Academica Clinceni

JUCAȚI CU INFINITUL ÎN SUFLET!

Acum doi ani, pe vremea asta, pe Oblemenco ploua cu lacrimi și cu flori.
Acum, pentru Ilie cel nemuritor și pentru tot ce încă este el, sperăm că va ploua
cu goluri. Nu te vom uita în veci, erou al copilăriilor și tinereților noastre!
Jucând infinit, ne-ai învățat să iubim la fel.

PAG. 2-7 » Interviu cu noul transfer al Științei, Mihai Căpățînă

PAG. 8-9 » Infinitul (lui) Balaci

MIHAI CĂPĂȚÎNĂ:

„Știam de interesul din partea FCSB, dar am așteptat până în ultima zi oferta Universității. Sunt fericit că a venit și că sunt aici.“

Pentru noi (departamentul de comunicare, cel puțin) e clar că Universitatea a dat o mare lovitură cu **MIHAI CĂPĂȚÎNĂ**, pentru că am văzut cum scrie. Întreg acest interviu a fost scris, cu el scriind singur răspunsurile pe care le veți citi mai jos, și nu am văzut absolut nicio scăpare gramaticală în ele. Am descoperit așadar în Mihai un tip inteligent, concentrat pe ce are de făcut și mai ales foarte fericit să fi ajuns la Universitatea, echipă pe care nu doar el, ci întreaga lui familie și cei mai mulți prieteni, o susțin dintotdeauna. Îi urăm bun-venit și suntem bucuroși să-l avem alături de noi.

„Atât generația reprezentată de Oblemenco cât și cele reprezentate de Balaci și Craioveanu au fost extraordinare. Nu sunt eu sau altcineva în măsură să facem comparații între ele, important e că fiecare dintre ele au făcut fericiți oameni diferiți.“

Mihai, știm că ești din Slatina, așa că, înainte de fotbal, am vrea să

ne povestești mai multe despre copilăria ta pe malul Oltului. Care sunt cele mai frumoase amintiri?

Chiar dacă am plecat de acasă la o vârstă fragedă, la doar 12 ani, am rămas cu foarte multe amintiri frumoase din acea perioadă. Și cele mai frumoase se leagă de fotbal și de jucatul cu prietenii, după ore. Pe vremea aceea nu aveam telefoane, așa că îmi amintesc amuzat astăzi cum părinții de obicei ne căutau speriați prin tot cartierul, pentru că ne simțeam atât de bine împreună încât pur și simplu uitam să ne mai întoarcem acasă.

Ai știut de la bun început că vrei să fii fotbalist și cine te-a sprijinit, odată ce ai luat această decizie? Ce altă profesie te-ai mai gândit vreodată că vei putea avea?

Da, de la bun început mi-am dorit să joc fotbal și am înțeles destul de repede, copil fiind chiar, că dacă vreau să trăiesc din asta trebuie să mă dedic mai mult acestei pasiuni, să fac sacrificii și să muncesc. Am avut într-adevăr norocul să fiu sprijinit de părinți, care m-au susținut încă de pe atunci în toate deciziile pe care le-am luat. Dar m-am gândit și ce aș fi ales dacă pur și simplu nu eram foarte bun la fotbal sau nu-mi plăcea atât de tare. Probabil aș fi urmat o facultate bună, Dreptul mi se părea cea mai atrăgătoare.

Ești al doilea jucător important din ultimii ani care ajunge la Universitatea după ce și-a făcut junioratul la Slatina, primul fiind chiar căpitanul echipei, Nicușor Bancu. Crezi că e o coincidență sau Slatina chiar are o școală bună de juniori?

Nu este o coincidență, chiar cred că Slatina are o școală de juniori foarte bună și nu suntem doar eu și Nicușor exemple în acest sens. De-a lungul timpului, din Slatina au mai venit mulți alți jucători importanți precum Craioveanu, Luțu, Niculescu, Dănciulescu sau Raț. Și, dacă este să vorbim despre generația mea, tot din Slatina sunt Florin Ștefan, Calcan și alții.

Cine a fost idolul tău când erai copil și din ce motive?

Zinedine Zidane. Am început să-l urmăresc încă de mic copil, după ce am primit cadou un tricou al lui de la naționala Franței. Cu fiecare meci pe care l-am văzut, l-am plăcut tot mai mult și a fost dintotdeauna un fotbalist de la care am încercat să învăț cât de mult am putut, inclusiv în ceea ce privește mentalitatea.

Istoria Universității Craiova se leagă de trei generații mari: cea a lui Oblemenco, cea a lui Balaci și cea a lui Craioveanu. Tu pe care dintre ele o preferi? Și mai suntem curioși dacă ai apucat să discuți vreodată cu Gică Craioveanu, de la venirea ta aici mai ales, și ce ți-a spus.

Nu cred că mă calific eu să stabilesc care dintre aceste trei generații într-adevăr extraordinare a fost mai bună, deci o să mă abțin de la

33

Mihai CĂPĂȚÂNĂ

UCV1948.RO

comparații. Toate au fost la fel de bune, să zicem, pentru că toate au bucurat generații diferite de oameni și încă o fac. Din păcate nu, nu am apucat să discut cu Gică Craioveanu, dar sper să se ivească ocazia și mi-ar face mare plăcere.

„Am ales să stau cinci ani la Voluntari pentru că voiam să joc și să fac pasul către un nivel superior abia atunci când sunt cu adevărat pregătit. Acum simt că sunt într-adevăr gata să joc pentru Universitatea Craiova.”

Ai petrecut 5 ani la Voluntari. Am vrea să ne descrii această parte a carierei tale, cum a început totul, cum ai ajuns pe poziția de căpitan

și ce te-a făcut să nu părăsești formația din Ilfov mai devreme, ținând cont că ai fost dorit de mai multe cluburi în acești ani?

De FC Voluntari se leagă cea mai frumoasă perioadă a carierei mele de până acum. Am ajuns acolo la 19 ani și în acești 5 ani am reușit să câștig și două trofee, ceea ce mi se pare extraordinar, pentru o echipă care nu este totuși din prim-planul fotbalului nostru. Căpitan cred că am reușit să ajung prin muncă, ambiție și seriozitate, iar toate acestea s-au văzut din jocurile mele bune. Într-adevăr, au fost mai multe cluburi interesate de mine de-a lungul timpului, dar am considerat mereu că eram destul de tânăr și poate încă nepregătit să joc la nivel mai înalt. Acum, după 5 ani de fotbal din ce în ce mai bun, zic eu, cred că sunt pregătit să joc la alt nivel, adică la Universitatea Craiova.

FCSB a fost interesată de serviciile tale chiar în această toamnă. Cum se face că ai ales Știința până la urmă și care au fost motivele pentru care ai luat această decizie?

Da, știam de interesul FCSB, dar vă spun sincer că auzisem că și Universitatea m-ar vrea, așa că am preferat să aștept până la finalul perioadei de transferuri, sperând că va veni și acea ofertă concretă de la Craiova. Mă bucur foarte mult că chiar a venit, pentru că, oltean fiind, acesta a fost visul meu dintotdeauna.

Ce au spus rudele și prietenii tăi vechi din Slatina la auzul veștii că vei juca pentru Craiova?

Am primit foarte multe mesaje de felicitare, iar cei apropiați au fost și ei fericiți, mai ales că toți sunt susținători ai Universității.

Care au fost primele diferențe pe care le-ai remarcat între Craiova și Voluntari, atât ca echipă cât și ca atmosferă la antrenamente?

Condițiile de pregătire sunt mai bune la Craiova, chiar am fost impresionat, pentru că nici la Voluntari nu erau rele deloc, din contră. Legat de echipă, într-adevăr mi se pare că marele nostru plus, pe lângă calitatea individuală a jucătorilor, este atmosfera excelentă din lot. Suntem o familie, ne simțim bine împreună și cred că asta se vede pe teren meci de meci.

Cât de rău îți pare că nu te vei putea bucura de publicul Craiovei, din cauza restricțiilor impuse de pandemie?

Îmi pare foarte rău, vă dați seama. Consider că aportul suporterilor noștri era un alt atu important pe care îl aveam în lupta pentru titlu. Sunt cei mai frumoși din țară, după părerea mea, și sper pentru toată lumea că vor putea reveni pe stadion cât mai curând.

Cum ai resimțit tu această ultimă jumătate de an, de la izbucnirea epidemiei, și cât de mult afectează aceasta psihicul unui fotbalist și randamentul lui pe teren?

A fost o perioadă dificilă pentru toată lumea. În ceea ce ne privește pe

noi, a fost greu pentru că acum ne antrenăm în grupuri mici, de obicei de câte patru, pentru a nu risca să devenim un focar, în cazul nefericit în care cineva este infectat. Dar am reușit să ne adaptăm ușor-ușor. Cred că randamentul nostru al tuturor, dar mai ales al sportivilor, a fost destul de afectat de faptul că am fost nevoiți să stăm în casă o lungă perioadă, în special în primăvară. Dar important este, cum spuneam, că acum ne simțim foarte bine pregătiți, atât psihic cât și fizic.

„Sunt un jucător polivalent și muncitor și voi da totul pentru a-i face pe suporterii Științei mândri de mine și de echipă“

Alături de cine ai venit în Craiova și ce prieteni noi ți-ai făcut de la schimbarea orașului?

Am venit la Craiova alături de prietena mea. Vă dați seama că, din cauza pandemiei, singurele relații noi pe care am reușit să mi le creez au fost cele cu colegii de echipă. Dar pentru moment e suficient, pentru că ne simțim bine împreună, așa cum spuneam.

Spune-ne mai multe despre ce ți-a cerut Bergodi în meciul cu Dinamo. În primul rând pe ce post ai intrat (noi te-am văzut și pe dreapta, și pe stânga) și care au fost indicațiile tactice pe care ți le-a dat?

Mister m-a distribuit pe poziția de mijlocăș dreapta și indicațiile tactice pe care mi le-a dat au ținut în special de faza defensivă, pentru că în acel moment conduceam și scopul era să conservăm rezultatul.

În ce măsură crezi că poți juca alături de Cicâldău și Nistor în același 11 și pe ce poziții crezi că ați da toți trei cel mai bun randament, ca titulari?

Sunt convins că putem juca toți trei în același prim 11, dar nu aș vrea să-mi dau eu cu părerea legat de pozițiile din teren, pentru că asta este treaba lui Mister.

Avem 7 victorii din 7 posibile în campionat, până acum, și pare că programul încă ține cu noi: până la confruntările cu FCSB și CFR, mai

avem de jucat cu Clinceni, Sibiu, Chindia, Botoșani, Mediaș și UTA. Câte puncte crezi că putem obține din aceste următoare 6 meciuri?

Eu sper să continuăm pe aceeași linie. Într-adevăr, următoarele șase meciuri par relativ accesibile, pe hârtie, însă nu trebuie deloc să ne culcăm pe-o ureche. S-a văzut că valorile în Liga I sunt destul de apropiate și orice echipă pune probleme chiar și celor mari, ca noi, CFR sau FCSB. Nu am nicio îndoială că vor fi meciuri foarte grele, pentru că așa au fost și cele 7 de până acum, în fond. Eu unul nu-mi propun să fac un anumit număr de puncte, ci să joc și să jucăm cât mai bine. Dacă ne vom propune cu toții asta, la final, când vom trage linia, vom fi mulțumimți și de punctaj.

O scurtă privire peste cariera ta recentă ne arată că ești un specialist al șuturilor de la distanță, iar recordul tău pare să fie un gol de la 65 de metri înscris împotriva Iașiului, în sezonul 2016-2017. Pari un jucător atât poli-valent cât și foarte spectaculos, am vrea să ne spui la ce crezi tu că ar trebui să se aștepte fanii de la tine personal, în acest sezon.

Într-adevăr, șuturile de la distanță sunt specialitatea mea și cred că am demonstrat că pot fi periculos din mai multe poziții. De asemenea, sunt foarte adaptabil și cred că asta mă face să pot ocupa mai multe poziții în teren, consider că este un mare avantaj. Fanii trebuie să se aștepte la o dăruire totală din partea mea, iar eu îmi propun să-i fac fericiți și mândri de mine și de echipă.

Care este cel mai frumos lucru care ți s-a întâmplat până acum în carieră și ce s-ar putea întâmpla chiar mai frumos de atât, la sfârșitul acestui sezon?

Au fost trei momente foarte frumoase până acum: debutul în Liga I, câștigarea Cupei României și apoi a Supercupei. Evident, obținerea unui titlu cu Universitatea Craiova ar fi ceva mult mai frumos de-atât. Iar accederea în grupele unei competiții europene chiar și mai frumos. Sper din tot sufletul ca ambele să se întâmple la finalul acestui sezon.

Ne-a arătat că infinitul există, de aceea îl iubim infinit

Dintre toate cele trei mari generații ale Științei (generații care i-au avut ca lideri, pe rând, pe Oblemenco, Balaci și Craioveanu), cea a lui Balaci a fost cea mai atrăgătoare și mai provocatoare de dependență, pentru fanii Universității. Să spunem că există un singur motiv (sau doar câteva) pentru fenomenul mai mare decât viața însăși care a fost Craiova Maxima ar însemna însă să refuzăm să privim imaginea de ansamblu. Și totuși simțim că se cuvine, la împlinirea a doi ani de la dispariția lui fulgerătoare, să ne aplecăm un pic asupra motivului Ilie Balaci.

Balaci a fost un fotbalistic complet atipic, atât prin aspect fizic cât și prin exprimare în teren. Fizic vorbind, părea un mic prinț al lui Exupery ajuns ca prin minune la maturitate. Cu zulufi blonzi și ochi albaștri și pătrunzători, Ilie a avut în el până la moarte, nu doar în prea scurta perioadă în care a jucat fotbal, o anume calitate pe care aproape toți adulții o găsesc cu atât mai atrăgătoare cu cât, din păcate, o putem vedea în general doar la copii: o candoare irezistibilă combinată cu curiozitate și dorință nestăvilită de a trăi, de a se exprima și de a fi autentic. Câtă vreme 99,9% dintre adulți și-au pierdut adevăratele eu-uri, sufocate sub presiunile convențiilor sociale, ale autorității parentale și ale politețurilor mărunte, oameni extrem de rari precum Balaci sunt suficient de geniali

încât să refuze pentru toată viața să fie așa cum alții le-o cer. Într-o perioadă în care însăși libertatea le fusese răpită românilor, nu doar autenticitatea, Ilie Balaci comitea o mică revoluție anti-sistem cam în orice mișcare pe care o făcea în teren și în afara lui. Exploziv și imposibil de ținut în frâu (Traian Ungureanu l-a descris, pe bună dreptate, drept „cel mai eruptiv jucător din fotbalul românesc”), Balaci nu făcea aproape niciodată ce te-ai fi așteptat să facă, indiferent că era cu mingea la picior sau nu. Când toți caută în jur aprobare și cărări deja bătătorite de alții, mai apar, ca niște scurte vizite ale unor comete binefăcătoare, oameni precum Balaci, care resping aproape din capul locului drumurile deja știute și nu se sfiesc să-și creeze poteci proprii.

Ne atrag atât de tare acești nebuni frumoși și plini de curaj pentru că au în ei o dualitate aproape divină și complet irezistibilă, pentru muritorii de rând. Par în control total asupra mijloacelor proprii, dar nu se feresc nici să fie extraordinar de vulnerabili, în același timp. În Ilie Balaci vedeai simultan și furia copilului atins de geniu care vrea să fie el însuși și să inventeze acele rezolvări noi de unul singur, dar și nevoia acelui copil de a fi iubit, protejat și îmbrățișat. Cumva, de asta a și însemnat atât pentru Oltenia și tot de asta va continua pentru totdeauna să însemne exact la fel de mult: el a avut nevoie să fie iubit la nesfârșit, iar noi am avut nevoie să iubim la fel de mult. Ilie a vrut dragoste infinită și a primit-o, pentru că în fiecare moment în care juca, ne oferea infinitul la schimb. Încă o primește, de fapt, pentru că oamenii vin și pleacă, dar dragostea de acest fel nu pleacă nicăieri.

Probabil nu a existat deceniu în istoria României în care oamenii să fi suferit mai mult decât au făcut-o în anii '80, când își pierduseră cele mai elementare drepturi și aproape tot confortul. Nu doar că nu eram liberi, era mai grav: ne era frig, ne era foame și, mai ales, ne era frică să ne plângem de toate astea. Lui Ilie nu i-a fost niciodată frică, pentru că avea de partea lui acea sclipire cu care sunt înzestrați doar câțiva oameni dintr-o întreagă generație. Nu este o întâmplare că Universitatea Craiova era și încă este iubită în toate județele țării. Un popor întreg a văzut în Balaci și în echipa din spatele lui tot ce voia să vadă în el însuși, dar nu găsea curajul să o facă: libertate, pasiune și revoltă.

Când unei țări întregi îi era frică să trăiască, Ilie Balaci a apărut în viața noastră și ne-a spus: „Ba nu! Nu trebuie să vă fie frică. Nu vă fie frică să iubiți, nu vă fie frică să învingeți, nu vă fie frică să vă exprimați emoțiile, nu vă fie frică să fiți voi înșiși!”. Auzeam aceste cuvinte clar, în tot ceea ce făcea și în modul cum a trăit până la capăt (pentru că nu o spunea doar ca fotbalist): „NU VĂ FIE FRICĂ!”.

Îți mulțumim că ne-ai arătat ce înseamnă curajul și libertatea de a fi noi înșine, Ilie! Acum, că nu mai este frică, putem să-ți spunem cu mândrie că te iubim așa cum iubim și echipa pe care tu ai făcut-o cine este astăzi: infinit.

Universitatea – Clinceni în cifre

- Cele două echipe s-au mai întâlnit doar de două ori în istorie și de fiecare dată au fost meciuri foarte strânse. S-au terminat 0-0 la Clinceni, respectiv 3-2 la Craiova, cu un gol marcat de Vasile Constantin în minutul 95, după ce Nsiah egalase în minutul 93.
- Cristiano Bergodi și Ilie Poenaru au doar un meci direct, câștigat de cel din urmă: Voluntari – Clinceni 1-2, pe 21 septembrie 2019.
- La 23 de milioane de euro se ridică valoarea totală de piață a jucătorilor Craiovei, conform Transfermarkt.com. De partea cealaltă, lotul Clinceniului este aproximat la 6 milioane.
- Se întâlnesc două dintre defensivele cele mai în formă din acest campionat. Până la cele două goluri primite pe final cu FCSB, Clinceniul jucase 445 de minute fără să primească gol. De partea cealaltă, Craiova nu a primit gol în ultimele trei meciuri jucate și în toate a câștigat cu 1-0 (confruntările din campionat cu Iași și Dinamo, respectiv amicalul cu FC Argeș).
- Clinceni nu a pierdut în deplasare în acest sezon. Ambele înfrângeri ale oaspeților noștri au venit acasă, cu CFR Cluj, respectiv FCSB.
- Golgheterul lui Clinceni este fundașul central Răzvan Patriche (2 goluri în acest sezon), care a jucat și la Universitatea în sezonul 2014-2015, echipă pentru care a prins 9 meciuri oficiale.